

поднети захтев у коме истиче да је побијана одлука суда правилна а оспорено решење, са разлога ближе назначених у одговору, правилно и у свему засновано на одредбама Закона о планирању и изградњи, Одлуци о грађевинском земљишту Скупштине општине Кладово и Одлуци о давању у закуп осталог неизграђеног грађевинског земљишта у државној својини ради изградње.

Испитујући законитост побијане пресуде у границама захтева за ванредно преиспитивање, а на основу члана 48. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), оценом навода захтева и списка предмета, Врховни суд Србије је нашао:

Захтев није основан.

Из образложења побијане пресуде произлази да је Окружни суд у Неготину, поступајући по тужби тужиоца АА, изјављеној против решења Општинског већа општина Кладово тужбу одбио као неосновану налазећи да је правилном применом одредбе чл. 81. ст. 1. и 2. и чл. 82. став 1. Закона о планирању и изградњи и правилном применом одлуке о грађевинском земљишту Скупштине општине Кладово, тужени орган правилно одлучио када је донео утужено решење број 464-144/2006-III-01 од 07.11.2006. године, којим решењем се даје у закуп на 99 година остало неизграђено грађевинско земљиште у државној својини у Кладову - "ББ", а уз накнаду од 123.000,00/ха и то кат. парц. 4627 у површини од 0.14.32 ха КО ГГ, што укупно износи 1.761.360,00 динара, а које је земљиште намењено за изградњу пословно - стамбеног објекта.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни суд Србије налази да је погрешно поступио Окружни суд у Неготину када је у поступку претходног испитивања тужбе нашао да је иста дозвољена, односно да оспорено решење има карактер управног акта, те да се правилност и законитост истог може испитивати у управном спору покренутом пред тим судом. Наиме, из оспореног решења од 07.11.2006. године види се да се тим решењем, а применом одредбе члана 81. ст. 1. и 2. и чл. 82. Закона о планирању и изградњи и одредаба чл. 1. и 27. Одлуке о грађевинском земљишту, земљиште ближе означено у ставу I диспозитива оспореног решења даје у закуп под одређеним условима, из чега несумњиво произлази да наведено решење представља акт располагања, а не управни акт против којег се може водити управни спор у смислу одредбе члана 6. Закона о управним споровима.

Како оспорено решење нема карактер управног акта јер истим није одлучивано о каквој управној ствари - што је садржинско обележје управног акта, то је, по оцени Врховног суда Србије, и тужба поднета против тог акта недозвољена, са којих разлога је Окружни суд у Неготину исту требало да одбаци решењем суда, применом одредбе члана 28. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима.

Сагласно свему напред наведеном, а имајући у виду да се у управном спору, а са напред наведених разлога, по тужби није могло одлучивати, као и то да је побијаном пресудом Окружног суда у Неготину тужба тужиоца иначе одбијена као неоснована, Врховни суд Србије налази да наведена повреда правила поступка није од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, са којих разлога је одлучено као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 49. став 1. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 26.03.2009. године, Увп. I 122/07

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

ЈК

